

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Liturgija Cerkve nas 14. septembra vodi k premišljevanju o povzdignjenju svetega križa, naslednji dan pa k premišljevanju Marijinega trpljenja.

Pri pogovorih in srečanjih z najrazličnejšimi ljudmi – najbrž se to dogaja tudi vam – pogosto ne manjka spontanah pripomb o težavah, o trpljenju, o notranji tēmi. Ob takšnih priložnostih mi navadno pridejo na misel besede svetega Jožefmarija o Jezusovi Materi: Bog jo je hotel povzdigniti s polnostjo milosti, vendar »je hkrati tudi res, da ji zemeljsko življenje ni prizaneslo ne z izkušnjo trpljenja ne s težkim delom niti ne s preizkušnjami v veri« (*Jezus prihaja mimo*, št. 172).

Četudi tega dejstva ne zmoremo povsem doumeti, bomo, če gledamo Marijo – zlasti ob vznožju križa –, lahko nekoliko bolj razumeli izkušnjo trpljenja in bomo polagoma odkrivali smisel tistih besed sv. Pavla: »Dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev« (*Kol 1,24*). Na ta način se bo trpljenje lahko spremenilo v kraj, kjer najdemo jasnost, mir in celo veselje: »Lux in Cruce, requies in Cruce, gaudium in Cruce.«

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš oče

Rim, 9. september 2019